

ת"פ 58305/03/14 - מדינת ישראל נגד עמאר מוגאהד

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 58305-03-14 מדינת ישראל נ' מוגאהד(עציר)
בפני כב' השופט כרמי מוסק

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עמאר מוגאהד (עציר)

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

1. בכתב האישום נטען כנגד הנאשם, כי ביום 15.3.14, בשעה 07:30 או בסמוך לכך, נהג ברכבו, מסוג מאזדה 5 בצבע כסף, לז. לז. **.-***.-** (להלן: "הרכב" או "רכב הנאשם"), בכביש רמות, מכיוון מבשרת ציון לירושלים. באזור מנהרת הארזים הבחינו השוטרים מיכאל בן עזרא ופית דוידוב ברכב כשהם נוסעים בניידת משטרה בסמוך לו. מהראיות עלה כי רכב המשטרה לא היה בתנועה אלא בעמידה כאשר השוטר הבחון ברכב הנאשם חולף. הנאשם האיץ את מהירות נסיעתו למעלה מ-160 קמ"ש ועקף רכבים בצורה מסוכנת, תוך שהוא סוטה בין הנתיבים. השוטרים נסעו אחרי הנאשם והפעילו את האורות הכחולים והסירנה. הנאשם נהג לעבר כביש 404 לכיוון עטרות כשהוא נוהג במהירות 100 קמ"ש, שאינה מתאימה לתנאי הדרך.

2. בסמוך לכביש 20 סטה הנאשם מנתיב הנסיעה השמאלי בו נסע ימינה, תוך שהוא עולה על אי תנועה. הוא פנה לדרך עבד אלחמיד שומאן, תוך שהוא גורם לרכב פרטי לבלום בצורה פתאומית. בצומת הרחובות עבד אלחמיד שומאן וטהא חוסיין הסמוכה למספר מוסדות חינוך, עקף הנאשם רכבים מצד ימין וחצה את הצומת באור אדום, תוך שהוא פונה שמאלה ופוגע ברכב מיצובישי גרנדיס בו היו שני אנשים, אחת מהן קטינה כבת 9, וגרם לרכב המיצובישי פגיעות בצדו השמאלי, בין היתר בכיסוי החיצוני הקדמי, בכנף הקדמי השמאלי ובפנס קדמי שמאלי.

3. הנאשם המשיך בנסיעה מהירה שאינה מתאימה לתנאי הדרך ופגע באמצעות רכבו במונית שנסעה בנתיב

הנגדי. בהמשך פנה הנאשם לרחוב אל ברודי ונמלט מהשוטרים.

4. בסמוך לאחר המרדף התקשרו השוטרים טדסה זרו ונדב פלד אל מספר המכשיר הסלולרי של הנאשם כדי לזמנו לחקירה. בהמשך, בסמוך לשעה 10:00, הגיע הנאשם לתחנת המשטרה והתלונן, בכזב, כי רכבו נגנב.

5. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו לאחד מנוסעי המיצובישי חבלות קלות בראש ובגב, והיא נזקקה לקבלת טיפול רפואי.

6. לפיכך נטען, כי במעשיו האמורים לעיל השתמש הנאשם בנתיב תחבורה בדרך שיש בה כדי לסכן את השימוש והבטיחות לנוסעים בו, בכוונה לפגוע בנוסע בנתיב תחבורה או כלי תחבורה, או לסכן את בטיחותו; הרס נכס או פגע בו במזיד ושלא כדין; מסר לשוטר, או למי שמוסמך להגיש תביעה פלילית, ידיעה על עבירה כשהוא יודע שהידיעה כוזבת; והשתמש ברכב מנועי ללא פוליסת ביטוח בת תוקף.

7. לאור האמור נטען, כי הנאשם ביצע את העבירות הבאות:

א. סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 2332(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

ב. היזק בזדון, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

ג. מסירת ידיעות כוזבות, עבירה לפי סעיף 423 לחוק העונשין.

ד. נהיגה ללא פוליסת ביטוח תקפה, עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

תשובת הנאשם לכתב האישום

8. ביום 15.5.14 השיב הנאשם לכתב האישום וטען, כי לא היה ברכב בזמן המרדף. בא כוח הנאשם הוסיף וטען, כי דברים אלה אמר הנאשם כבר בהודעתו במשטרה, וכי באותו מעמד הגיש תלונה על גניבת רכבו, זאת מייד כשנודע לו שהרכב נעלם.

9. אומר מייד, כי לאחר שנשמעו הראיות עולה, שבאופן מעשי הנאשם לא חלק על העובדה שהרכב שבבעלותו נראה על ידי השוטרים כשהוא נוסע במועד שנזכר בכתב האישום מכיוון מבשרת ציון לכיוון ירושלים. הנאשם לא חלק על כך שהרכב יצא ממנהרת הארזים ונצפה על ידי השוטרים שהיו בניידת, ולאחר שהבחינו ברכב החלו לנסוע בעקבותיו תוך

שהם רודפים אחריו. הנאשם גם לא חלק על כך שהרכב נמלט מהשוטרים, פגע בכלי רכב אחרים ופצע בני אדם. טענתו של הנאשם במהלך הדיון הייתה, כי לראשונה נודע לו שהמשטרה מחפשת אחריו לאחר שסמוך לאירוע התקשרו שוטרים לביתו, שוחחו עם אחיו אמיר וביקשו לדבר עם הנאשם. אחיו אמר לשוטרים שהנאשם ישן. לאחר מכן שוחח הנאשם עם אנשי המשטרה, ולאחר שהבין שמדובר ברכבו, נוכח לדעת שהרכב אינו נמצא במקום בו החנה אותו בלילה הקודם, הבין שהרכב נגנב. לטענת הנאשם, מייד לאחר מכן הגיע לתחנת המשטרה כדי להתלונן על כך שרכבו נגנב, ונעצר על ידי השוטר שביצע את המרדף. במקביל, הגיש הנאשם תלונה בגין גניבת רכבו. הנאשם טוען עוד, כי הרכב נמצא כעבור כחודשיים כאשר מהמזב בו נמצא עולה, שהוא אכן נגנב, ולראיה הגיש הנאשם את חוות הדעת של המומחה מטעם משטרת ישראל שבדק את הרכב (נ/5).

10. המחלוקת העיקרית בין המאשימה לבין הנאשם היא בשאלה, האם היה זה הנאשם שנהג ברכב כפי שטוענת המאשימה, או שמא מדובר באדם אחר שנגנב את רכבו של הנאשם ונמלט מהניידת שרדפה אחריו.

רק במהלך שמיעת הראיות העלה הנאשם גרסה, בתחילה באופן מרומז, לפיה אחיו אמיר הוא זה שנהג ברכב, או כי קיימת אפשרות סבירה כי כך היה. ברור לכל כי גרסה אחרונה זו, אשר אותה מסר הנאשם למשטרה, אינה יכולה להתיישב עם גרסתו הראשונית של הנאשם, לפיה הרכבו נגנב, שכן על פי הגרסה הנוספת אמיר נטל את הרכב ברשות.

נאמר מיד, כי האח אמיר, היה עם הנאשם שעה שמשטרת ישראל התקשרה לנאשם שהרי אמיר ענה ראשון לטלפון. הנאשם טען כי לאחר ששוחח עם השוטרים נוכח לדעת שהרכב לא נמצא, כאשר כל זאת התרחש בבית או בסמוך לו, כשאמיר נמצא עמו שם. לפיכך, אם אכן אמיר הוא זה שנהג ברכב, תמוהה העובדה שהנאשם לא מוודא עניין זה עמו, אלא בוחר לפנות למשטרה ולהגיש תלונה בדבר גניבת רכבו.

עיקר הראיות הנוגעות למחלוקת

11. ראיות המאשימה העיקריות להוכחת טענתה שהנאשם היה זה שנהג ברכב התבססו על עדות השוטר מיכאל בן עזרא, נהג הניידת שביצעה את המרדף, וכן על חוות דעת של מהנדס הרדיו ותקשורת סלולרית, מר רוני אברהמי מטעם חברת "סלקום". את חוות דעתו ערך וביסס על רשומה מוסדית של מחקרי תקשורת הנוגעים למספר הטלפון הסלולרי של הנאשם. אותה רשומה מוסדית הופקה בעקבות צו שניתן על ידי בית משפט השלום בירושלים ביום 30.3.14.

12. המאשימה טוענת, כי השוטר בן עזרא זיהה באופן וודאי את הנאשם חולף על פניו לאחר שיצא עם רכבו ממנהרת הארזים. מעדות השוטר בן עזרא עלה, כי הניידת חנתה על משטח הנמצא בין שני נתיבי הנסיעה בכביש עמק הארזים, כאשר חזיתה לכיוון נסיעת רכב הנאשם. השוטר בן עזרא ישב בכיסא הנהג ולצדו ישבה השוטרת יפית דוידוב, שהייתה שוטרת בשירות צבאי. המאשימה סבורה, כי יש ליתן אמון מלא בעדותו של בן עזרא שזיהה את רכב הנאשם נהוג על ידי הנאשם חולף על פניו. לטעמה של המאשימה, עדות זו נתמכת בחוות הדעת של המהנדס אברהמי כפי שיפורט להלן.

13. לעומת זאת טוען הנאשם, כי לא הוא נהג ברכב וכי כלל לא ניתן לסמוך על עדותו של בן עזרא, שכן הנאשם

חלף על פניו ביעף, זאת לאור עדותו של בן עזרא לפיה רכב הנאשם יצא ממנהרת הארזים וחלף על פניו במהירות של כ-100 קמ"ש. הנאשם טוען, כי שדה הראייה של השוטר בן עזרא היה מוגבל לזווית מסוימת, שכן לצדו ישבה השוטרת האחרת, ועל כן בפרק הזמן הקצר של כשנייה או שתיים, לכל היותר, בו רכב הנאשם חלף על פניו, לא יכול היה השוטר לזהות את הנאשם ברמת וודאות מספקת לצורך קבלת עדותו כי זיהה את הנאשם.

14. באשר לחוות הדעת של המהנדס אברהמי טוען הנאשם כי זו לוקה בחסר, שכן כבר מעדותו של אברהמי עלה שחוות הדעת מתייחסת לשני מכשירים סלולריים שונים (מספרי ברזל). המהנדס אברהמי הסביר כי מספרי הברזל של המכשירים מופיעים בטור של נתוני התקשורת, בראשי האותיות IMEI. המהנדס גם העיד, כי הוא לא יכול לומר אם הנאשם השתמש בשני כרטיסי SIM, היינו כרטיס תקשורת שונה בכל אחד מהמכשירים הסלולריים, כפי שטוען הנאשם, או שמא היה לו כרטיס SIM אחד אותו העביר בין שני המכשירים.

15. חרף החוסר האמור בחוות הדעת, עד לשמיעת הסיכומים לא הגישה המאשימה חוות דעת משלימה בעניין כרטיסי ה-SIM.

16. לטענת הנאשם בסיכומיו, ברשותו היו שני מכשירים שונים, ובכל אחד מהם כרטיס SIM, כאשר שני הכרטיסים פעלו על מספר סלולרי זהה, דבר שהוא אפשרי, כך גם לפי עדותו של המהנדס אברהמי. הנאשם טען, כי מכשיר אחד היה ברכב שנגנב, ואילו המכשיר השני היה בביתו, באמצעותו דיבר אחיו עם משטרת ישראל בבוקר יום האירוע לאחר שהתקשרו אל ביתו.

17. בכך ניסה הנאשם להשיב לאמור בחוות הדעת, כי בזמן המרדף, כפי שעלה ממחקרי התקשורת ומנתוני קליטת המכשיר הסלולרי באנטנות השונות, מכשיר אחד נע באזור המרדף וממנו יצאו שיחות בשעות המדוברות, זאת טרם נערכה שיחה לביתו של הנאשם על ידי משטרת ישראל.

18. בהמשך, אפרט את גרסתו של הנאשם בעניין השימוש במכשיר הסלולרי שהיה ברשותו והאם ניתן לקבל גרסתו זו לאור דבריו בהודעות שמסר במשטרת ישראל ובבית המשפט.

19. לאחר שנשמעו סיכומי הצדדים ביקשה המאשימה להשמיע עד נוסף בנושא השימוש במכשירים הסלולריים שהיו ברשות הנאשם, והאם אכן השתמש בשני כרטיסי SIM שונים או רק בכרטיס אחד. ב"כ הנאשם התנגד לבקשה זו. בהחלטתי מיום 11/9/14 התרתי למאשימה להמציא ראיה מטעמה בנושא זה. המאשימה זימנה לעדות את מר פיני אלבז המשמש כמנהל מניעת הונאה, במחלקת הביטחון אבטחת מידע ומניעת הונאה בחברת סלקום. על פי עדותו ומסמך שערך קודם לכן, הנאשם השתמש בכרטיס SIM אחד בלבד.

20. אלה עיקר הראיות שעמדו לפני בית המשפט, ועל פיהן יש לקבוע האם הוכח במידה הנדרשת בפלילים כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

זיהוי הנאשם על פי עדות השוטר מיכאל בן עזרא

21. השוטר בן עזרא העיד כי זיהה בוודאות את הנאשם. לדבריו הוא מכיר את הנאשם מאירועים פליליים קודמים, אם כי לא מסר פירוט במה מדובר. בעדותו בבית המשפט טען, כי לאירועים אלה תיעוד במאגרי המידע של משטרת ישראל, אך זה כאמור לא הומצא. כמו כן נטען, כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות. עדותו של השוטר בעניין זה נותרה עמומה וללא תמיכה, וכך גם טענתו כי בינו ובין הנאשם היכרות מתוך פעילותו של השוטר ותפקידו. לפיכך, ספק בעיני אם אכן השוטר הכיר את הנאשם היכרות מוקדמת באופן בו יכול היה לזהותו כאשר הנאשם חולף על פניו ברכב.

22. מעדות השוטר עולה עוד, כי הנאשם חלף על פניו, ולאחר שהחל המרדף, הגביר הנאשם את מהירות נסיעתו ל-150 קמ"ש. עוד עלה כי הוא המתין בניידת כשמבטו מופנה לימין כדי לראות כלי רכב שמגיעים מכיוון מנהרת הארזים. מאחר שלצדו ישבה השוטרת, שדה ראייתו היה מוגבל מלכתחילה.

23. כאשר רכב הנאשם נצפה על ידו, זיהה השוטר בן עזרא את הנאשם דרך החלון הקדמי של הניידת והחלון הקדמי שמאלי של רכב הנאשם, דבר המלמד על הגבלת שדה הראיה ומצביע על זווית זיהוי שאינה רחבה.

24. מהראיות עולה כי בעת הזיהוי רכב הנאשם נע במהירות של כ-100 קמ"ש, היינו עבר מרחק של כ-28 מטרים בשנייה. השוטר העיד כי הבחין ברכב הנאשם משך 2-3 שניות כשה חלף על פניו, היינו הרכב עבר כ-60-90 מטרים בפרק זמן זה, ספק בעיני אם לשוטר בן-עזרא, הייתה זווית ראייה שאפשרה לו להבחין ברכב הנאשם מרחק שה עשרות מטרים, אפילו לאורך 30 מטרים, ולזהות בוודאות את הנאשם כמי שנוהג ברכב, שעה שהשוטרת יושבת לצידו, כאמור.

25. הנאשם תואר על ידי השוטר כבעל מראה שחום. תיאור שאינו מתיישב כלל עם מראהו של הנאשם שפניו אינם שחומות. ספק רב בעיני אם יכול היה השוטר להבחין בגוון פניו של הנוהג ברכב במהירות בה חלף הרכב על פני הניידת.

26. מעדות השוטר עלה עוד, כי במהלך המרדף או סמוך לאחריו התבקש לברר במסוף שבניידת את פרטי הרכב. משעשה כן, הופיעה תמונתו של הנאשם במסוף. לאחר מכן, משראה את הנאשם בתחנת המשטרה, עצר אותו. כל זאת נעשה ללא מסדר זיהוי, דבר הפוגם באופן משמעותי בזיהוי הנטען. יש לראות בכך סוג של "זיהום" הזיהוי בנוסף לספק המוטל בעצם הזיהוי, שעה שרכב הנאשם חולף במהירות על פני הניידת והשוטר מבחין בנהג משך 2-3 שניות לגרסתו הוא.

לכך יש להוסיף את העובדה כי השוטרת לא זומנה להעיד וגם לא מסרה הודעה, לא ערכה דו"ח או מזכר כלשהו. תהיות בא כוח הנאשם בעניין זה נותרו ללא מענה.

27. באשר לאמינות הזיהוי נקבע לאחרונה על ידי בית המשפט העליון כי:

"כידוע, אמינותו של זיהוי נבחנת על פי שתי אמות מידה: האחת, אמינותו של העד המזהה; השניה,

מהימנות הזיהוי כשלעצמו... אמת המידה הראשונה בוחנת את האמינות הכללית של העד המזהה ביחס לאירוע הפלילי כולו ולנסיבותיו, את נכונותו של העד לספר אמת ואת יכולתו לדייק בפרטים. אמת המידה השניה בוחנת את מהימנותו של הזיהוי, דהיינו אם ניתן לסמוך על זיהויו של החשוד על-ידי העד, אם לאו. בחינה אחרונה זו נעשית במנותק מן הבחינה הראשונה, והיא מתמקדת, למעשה, בבחינת מהימנותו של העד בשאלה הספציפית של זיהוי החשוד. הטעם לבחינה של מהימנות הזיהוי בנפרד מבחינת אמינותו הכללית של העד הוא הרצון להימנע מטעויות אפשריות של העד ביחס לזיהוי, אף אם מהימנות עדותו ביחס לאירוע הפלילי עצמו אינה מוטלת בספק....

אמת המידה השניה - היא, כאמור, בחינת מהימנותו של העד המזהה בשאלה הספציפית של זיהוי החשוד. כאשר אין חשש שהעד המזהה משקר ביודעין, מתמקדת בחינתה של אמת מידה זו ביכולת הזכירה של העד המזהה וביכולתו להוציא מידע זה אשר אצר בזיכרונו מן הכוח אל הפועל. לפיכך, נעשית בחינה זו בשני רבדים:ברובד הראשון נבחנת יכולתו של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים, ובפרט את חזותו של מבצע העבירה. ברובד השני, נבחנת יכולתו של העד לשחזר את חזותו של מבצע העבירה ולזהותו בפועל....

הבחינה בכל רובד בנפרד היא משמעותית, שכן אף אם הוטבעה דמותו של מבצע העבירה בזיכרונו של העד המזהה באופן מיטבי, אין פירושו של דבר כי שחזור המידע לאחר מכן הוא עניין של מה בכך. שחזור המידע, ובעיקר היכולת לזהות על פיו את מבצע העבירה, הוא פונקציה לא רק של הטבעת הדמות בזיכרונו של העד, כי אם גם של נסיבות הזיהוי עצמו"....

"ברובד הראשון - בחינת יכולתו של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים, ובפרט את חזותו של מבצע העבירה - נבחנות הנסיבות שאפפו את הטבעת דמותו של מבצע העבירה בזיכרונו של העד, ביניהן משך הזמן שהעד ראה את מבצע העבירה במהלך האירוע או לפניו, התנאים בהם ראה העד את מבצע העבירה (מרחק, זווית ראייה, מצב תאורה וכו'), השתייכותו האתנית-חברתית של מבצע העבירה ועוד....

ברובד השני - בחינת יכולתו של העד לשחזר את חזותו של מבצע העבירה ולבצע את הזיהוי בפועל - נבחנים הן פרק הזמן שחלף ממועד הטבעת דמותו של מבצע העבירה בזיכרונו של העד המזהה ועד למועד הזיהוי בפועל ... הן התנאים הפיזיים ששררו בעת הזיהוי (כגון המרחק בין העד המזהה למזוהה, מצב התאורה, משך החשיפה של העד המזהה לפניו של המזוהה, האם היה זה מסדר חי או מסדר תמונות ועוד) והן ההשפעות השונות שעשויות להיות לזיהוי עצמו ולמסגרת שבה נערך על מצבו הנפשי-סובייקטיבי של העד המזהה, ומכאן גם על כושרו לזהות את מבצע העבירה. באשר להשפעות השונות האפשריות, יש לתת את הדעת במיוחד לאלה: הציפייה של העד לפגוש במבצע העבירה, אשר עלולה לערפל את כושר השיפוט שלו ולהובילו לזהות זיהוי שגוי... רצונו של העד לסייע לרשויות האכיפה, אשר עלול להובילו לזהות את המזוהה על פי דמיון יחסי בלבד למבצע העבירה... הקונטקסט שבו מתבצע הזיהוי ואשר עלול להוביל לזיהוי של אדם בשל ה"תפאורה" שבה הוא מופיע לנגד עיניו של העד המזהה; רמזים שונים שעלולים להינתן לעד, אפילו מבלי משים, על-ידי אנשי המשטרה... הלחץ והחשש המלווים את העד המזהה בשל המפגש הצפוי עם מבצע העבירה; וכן מידת הביטחון של העד המזהה בזיהויו (אם כי, מחקרים רבים מצביעים על קשר רופף ביותר בין מידת הביטחון של העד לבין מידת ההצלחה של הזיהוי....".

ע"פ 4524/11 פלוני נ. מדינת ישראל, ניתן ביום 17/6/2013 (כב' השופט צ. זילברטל ובהסכמת כב' השופטים י. דנציגר וח. מלצר פסקאות 9-12).

28. בענייננו, עולה כי קיים ספק באשר ליכולתו של השוטר "להטביע בזיכרונו" רשמים חזותיים לפיהם יכול היה לקבוע בוודאות הנדרשת כי אכן היה זה הנאשם שנהג ברכב החולף, במהירות, למשך 2-3 שניות, כאשר חלק משדה הראיה מוסתר על ידי השוטרת שישבה לצדו (אמת המידה השנייה שנקבעה לעיל, הרובד הראשון). אחזור ואדגיש, כי לא נערך כלל מסדר זיהוי כך שלא ניתן להתייחס לרובד השני באמת המידה השנייה כפי שנקבע לעיל. לפיכך, לאור האמור, כל שניתן לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת בהליך זה, על סמך עדות השוטר, הוא כי הוא ערך מרדף אחר רכבו של הנאשם. אינני סבור שעל סמך עדותו ניתן לקבוע כי הנאשם הוא זה שנהג ברכב.

איכון המכשיר הסלולארי של הנאשם

29. ראיה נוספת שהובאה מטעם המאשימה הייתה חוות דעתו של המהנדס רוני אברהמי. מדובר במי שמומחיותו היא בתחום התקשורת הסלולארית. מר אברהמי ערך חוות דעת בה בחן את מיקומו של המכשיר הסלולארי שברשות הנאשם בזמן האירוע, זאת על סמך נתוני התקשורת והאיכונים שהופקו ממערכת המחשוב של סלקום. נתונים אלה התקבלו על פי צו שיפוטי. המסקנה העולה מחוות הדעת ומחקירתו של המומחה בבית המשפט היא חד משמעית, לפיה האותות שיצאו מהמכשיר הסלולארי בזמן האירוע היו באזור המרדף, היינו בכביש הידוע ככביש עמק הארזים, ולאחר מכן באזור אותו תיאר השוטר שערך את המרדף וכפי שפורט בכתב האישום.

30. במהלך חקירתו של המומחה עלה, כי על פי נתוני התקשורת במנוי הסלקום, השייך לנאשם, נעשה שימוש על ידי שני מכשירים שונים, דבר שהוא אפשרי. עוד עלה כי קיימות שתי אפשרויות לכך, האחת היא שנעשה שימוש בכרטיס SIM אחד, והוא מועבר ממכשיר למכשיר; והשנייה, כי קיימים שני כרטיסי SIM שעושים שימוש במספר זהה. מעדות המומחה עלה שהוא לא בדק נושא זה, וככל הנראה לא התבקש לעשות כן. הוא גם לא יכול היה לתת תשובה לשאלה זו בעת עדותו, למרות שניסה לעשות כן, באמצעות המחשב הנייד שהביא עימו.

31. התעוררה אפוא השאלה, האם יתכן מצב בו מכשיר סלולארי אחד היה ברשות הנאשם בביתו, ואילו המכשיר השני היה ברכב בעת האירוע. מצב זה תואם את טענת הנאשם כי הרכב נגנב ממנו וכי אדם אחר נהג בו בעת האירוע; או כי אחיו נהג ברכב וברשותו היה מכשיר סלולארי השייך לנאשם.

32. כפי שפורט לעיל, לאחר שמיעת סיכומי הצדדים העיד מטעם המאשימה עד נוסף, מר פיני אלבז, מנהל מניעת הונאה במחלקת הביטחון, אבטחת מידע ומניעת הונאה בחברת סלקום. מעדותו עלה, כי ערך בדיקות במערכת המחשוב של סלקום ומצא כי היה שימוש בכרטיס SIM אחד בלבד עבור שני המכשירים שברשות הנאשם. את הבדיקה האמורה ערך העד מיום שהחל השימוש במספר המנוי של הנאשם ועל כך הגיש תעודה לבית המשפט (נ/6).

33. ב"כ הנאשם סבור שלא ניתן לקבל עדות זו, שכן העד לא פירט אילו בדיקות ערך, לא הביא עימו מסמכים

ממאגרי סלקום אותם ניתן לבדוק ולבקר. לטענת בא כוח הנאשם כי מדובר בעדות סתמית, ללא תימוכין ומבלי שניתן לערוך לגביה חקירה כלשהי. עוד יאמר, כי מטרת עדות זו הייתה להשלים את חוות דעתו של המהנדס אברהמי. לא התברר מהי מומחיותו של העד מר אלבז, מדוע לא הוגשה חוות דעת מומחה ערוכה כדין ומדוע הבדיקה לא נעשתה על ידי המהנדס אברהמי עצמו. עם זאת, אינני סבור כי תהיות אלו מאיינות את עדותו של מר אלבז, אלא פוגעות במשקל שיש לייחס לעדות זו, שהרי תפקידו של מר אלבז ועיסוקו בחברת סלקום היא מניעת הונאה. עוד יש לזכור, כי למר אלבז אין כל קשר לנאשם או כל מניע להפלילו.

34. נפנה עתה ונבחן את גרסת הנאשם באשר לשימוש במכשירים הסלולאריים שברשותו.

35. הנאשם נחקר לראשונה במשטרת ישראל ביום האירוע והודעתו הוגשה לבית המשפט (ת/10). במסגרת חקירתו נשאל האם הוא היחיד שנוהג ברכב ותשובתו הייתה חיובית (ש' 20-19). בהמשך הודעתו מסר הנאשם כי בזמן האירוע ישן בביתו. לטענתו בזמן שישן בביתו, נגנב הרכב ולפיכך לא הוא נהג בו בזמן האירוע.

36. מחקרי התקשורת בוצעו והופקו ביום 20.3.14.

37. ביום 26.3.14 נחקר הנאשם במשטרת ישראל פעם נוספת ואף הודעה זו הוגשה כראיה (ת/4). הנאשם חזר על גרסתו לפיה הרכב נגנב בזמן שהוא היה בביתו בראס אל-עמוד. בהמשך נחקר באשר למספר המנוי הסלולארי שברשותו, ומסר את המספר שנבדק במחקרי התקשורת. עוד אישר שהוא היחיד המשתמש במספר זה, מלבד אשתו שמתקשרת לפעמים כשהיא לידו (ש' 30). בהמשך אישר כי השיחות עם משטרת ישראל באותו בוקר נערכו ממספר מנוי זה. בהמשך החקירה נשאל מפורשות אם המכשיר שלו או של אחיו אמיר. הנאשם השיב כי המנוי שלו. לבסוף התבקש לתת הסבר כיצד יתכן שהמכשיר אוכן באזור בית חנינה בעוד הוא טוען כי היה בביתו בראס אל עמוד. תשובת הנאשם הייתה כי הדבר בלתי אפשרי (ש' 90-80). לבסוף, הוצג לפניו דף מחקרי התקשורת והנאשם אישר שמדובר במספר המנוי שלו.

38. במהלך החקירה במשטרה ניתנה לנאשם ההזדמנות לטעון או להסביר כי בבעלותו שני מכשירים - ועל כך אין חולק, וגם שני כרטיסי SIM, ועל כן קיימת אפשרות שאדם אחר שגנב את הרכב שוחח במכשיר השייך לנאשם, באמצעות כרטיס ה-SIM הנוסף. אלא שהנאשם לא טען כך, לא סיפר כי ברשותו שני מכשירים ושני כרטיסי SIM. מה היה יותר פשוט, למסור גרסה זו מיד בחקירה הראשונה, ואם לא בראשונה, בשנייה שהתקיימה כעבור 11 יום? הנאשם דבק כל העת בגרסתו, לפיה רק הוא נוהג ברכב והוא משתמש במספר המנוי שבבעלותו. יודגש כי הובהר לנאשם שקיימים מחקרי תקשורת, קיים איכון על מספר המנוי באזור המרדף ביום האירוע. היה זה מתבקש כי הנאשם ימסור מיד את שהוא טוען עתה, כי ברשותו שני מכשירים, שאחד מהם היה ברכב שנגנב, כאשר בכל מכשיר כרטיס SIM, ועל כן מי שנהג ברכב שוחח במכשיר שהיה ברכב בעוד הוא נם שנת ישרים בביתו. גם אם ביקש הנאשם להגן על אחיו ולהימנע מהפלתו, הרי גם שעה שבחר למסור גרסה שיקרית בדבר גניבת הרכב, לא הייתה כל מניעה שימסור גרסתו בדבר העובדה שבבעלותו שני מכשירים סלולאריים ושני כרטיסי SIM בהם הוא עושה שימוש במקביל, וכי מכשיר אחד נותר ברכבו שנגנב, שהרי על כך נשאל. לא ניתן לטעון או לקבל את העמדה, לפיה לנאשם לא היה זמן למסור גרסה זו, שהרי הוא נחקר באופן מפורט ומפורש בעניין איכון המכשיר הסלולארי שלו מספר ימים לאחר מעצרו. מדברים אלה

עולה מסקנה ברורה, לפיה הנאשם אינו דובר אמת.

עדות הנאשם בבית המשפט

39. אוסיף ואומר, כי עיון בעדות הנאשם בבית המשפט מלמדת שגרסתו הנוכחית "הלכה והתפתחה" והיא עומדת בסתירה לגרסה שמסר בהודעותיו במשטרה.

40. הנאשם העיד בבית המשפט ביום 17.7.14. כבר בחקירתו הראשית חלה תפנית בגרסת האשם ביחס לשאלה מי נוהג ברכבו. בהודעתו כזכור מסר כי הוא היחיד ששתמש ברכב, ואילו כבר בתחילת חקירתו כאשר נשאל מי נוהג ברכב, השיב: "אני עם, לפעמים אח שלי" (עמ' 98). בהמשך נשאל מי משתמש בטלפון הנייד שלו, והשיב: "אני, אמיר מתקשרים ממנו" (עמ' 100, ש' 3). דברים אלה עומדים בניגוד לגרסה שמסר הנאשם בהודעתו, לפיה רק הוא משתמש בטלפון הסלולארי ולעתים אשתו משתמשת כשהיא לידו. הנאשם לא הזכיר כלל את האפשרות שאחיו אמיר הוא זה שנהג ברכב או כי הוא אשר השתמש במכשיר הסלולארי של הנאשם.

41. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם מדוע לא מסר בהודעתו שגם אחיו אמיר נוהג ברכב, ובהקשר זה ראוי לצטט את דבריו:

" ש: אז אני יזכיר לך שבמשטרה אתה נשאלת האם אתה היחיד שנוהג ברכב ואתה אמרת "נעם". איך זה מסתדר עם מה שאתה אומר היום שגם אמיר נוהג.

ת: אמיר נוהג באוטו, הוא לוקח את המפתחות ונוסע, הוא אח שלי

ש: למה לא אמרת, למה לא אמרת את זה במשטרה.

ת: מה אני יזכור, זה אח שלי".

(עמ' 108, ש' 7-11)

גם כאן, כאשר הנאשם מעיד בבית המשפט ונשאל ישירות בעניין זה, אינו מעלה טענה כי לא רצה להפיל את אחיו.

42. באשר לשימוש שעשה הנאשם בשני מכשירים, עולה מחקירתו ההסבר לפיו מדובר במכשירים פשוטים ולפעמים הסוללה נגמרת. בהמשך העיד שברשותו שני מכשירים שהאחד מהם ברכב (עמ' 120, ש' 5-26). עולה השאלה מדוע כבש הנאשם גרסה זו בהודעתו למרות שנשאל על מחקרי התקשורת והאיכון שנעשו למכשיר הטלפון שלו, כאשר הוא טוען שרכבו נגנב.

43. ואולם בהמשך החקירה נאות הנאשם לשתף את בית המשפט ואת הצדדים בעובדה שהיה משתמש בכרטיס SIM אחד ולא בשניים, ובנשימה אחת שינה שוב את גרסתו, והוסיף כי למעשה השתמש בשני כרטיסי SIM לאחר ששכפל אחד מהם במחנה פליטים תמורת 120 ₪. כדבריו:

- ש"ש: אתה במשטרה אמרת שיש לך טוקמן
- ת: הוא שאל אותי יש לך טוקמן אמרתי לו כן טוקמן.
- ש: אתה יכול לעשות שיחות בלי הגבלה בטלפון שלך?
- ת: אני אני ממלא כרטיס וזה במשך חודש ימים
- ש: לאיזה מכשיר?
- ת: זה ממלא לשני המכשירים אותו סים. אני שם את הסיים במכשיר הזה מדבר, שם בזה אני מדבר.
- ש: אוקיי . עכשיו, שני המכשירים שלך לפעמים פועלים ביחד? זאת אומרת
- ת: לפעמים אחד עובד השני מכובה
- ש: לא , יכול להיות ששניהם יהיו דולקים ועובדים?
- ת: כן, עשיתי את זה במחנה פליטים שזה אומרים כפול, דאבל
- ש: אז תראה אני אומר לך שהיה לך לכל פלאפון כדי שהוא יעבוד צריך כרטיס סים. כרטיס סים זה כמו לב, בלי לב לא עובד. אני אומר לך שיש לך כרטיס סים אחד. ולא יכול להיות תקשיב, ולא יכול להיות
- ת: אני לא מבין מה אתה שואל,
- ש: אתה לא צריך להבין אתה צריך לענות, אני אומר לך שיש לך כרטיס סים אחד, לב אחד , ועם לב אחד לא יכול להיות שני מכשירים עובדים.
- ת: יש לי שני סים לא סים אחד , קוראים לזה דאבל, 120 שקל עולה
- (עמ' 122 שורה 22 עד עמ' 123 שורה 7' ההדגשות שלי כ.מ.).

44. העולה מהאמור הנו, כי כאשר נשאל הנאשם בקשר לאופן השימוש במכשירים העיד שברשותו כרטיס SIM אחד, ועל כן מכשיר אחד עובד ואחד כבוי. בנשימה אחת לפתע שינה את עדותו וטען שהיו ברשותו שני כרטיסי SIM כאשר הנאשם שכפל את הכרטיס תמורת 120 ₪, וגרסה חדשה זו לא נמסרה בחקירת הנאשם במשטרת ישראל, גרסה

שאינה נתמכת בראיה כלשהי מלבד עדות הנאשם.

45. כאן המקום לציין את עדותו של מר פני אלבז, לפיה לא ניתן לשכפל כרטיס SIM מבלי שהדבר יקבל ביטוי ברישומים בחברת סלקום, וניתן לדעת שנעשה שימוש בכרטיס SIM שונה בכל מכשיר (מספר ברזל). עוד יודגש, כי בהחלטת מיום 11.9.14 אפשרתי לנאשם להגיש ראיות מטעמו בעניין זה, אולם הנאשם בחר שלא לעשות כן. כך, למשל, יכול היה הנאשם לבקש להשמיע עדים הבקיאים בנושא שכפול כרטיסי SIM, בשאלה האם ניתן לבצע שכפול כאמור והאם במצב שכזה יקבל הדבר ביטוי בנתוני השיחות בחברה הסלולארית.

46. לכל אלה יש לצרף את עדות המהנדס אברהמי, לפיה כל השיחות שבדק על פי מחקרי התקשורת בזמנים הרלבנטיים לאירוע נקלטו באנטנות באזור בית חנינה, ומכאן שהמכשיר היה באזור זה ולא באזור ראס אל-עמוד כפי שטוען הנאשם, אחרת השיחות היו נקלטות באנטנות או במסרים אחרים.

47. יתרה מכך, עיון בטבלת מחקרי התקשורת המהווה חלק מחוות דעתו של המהנדס אברהמי מלמד שנעשתה בדיקת איכונים על מספר המנוי מיום 14.4.14, בשעה 04:11 בבוקר עד 15.3.14 (יום האירוע) בשעה 20:39. ביום האירוע האיכונים היו באזור בית חנינה צפון, ממסרים ששורטטו במפה שצורפה לחוות הדעת ונמצאים באזור המרדף, ולאחר מכן שיחה יוצאת בשעה 08:59 מאזור מחסום אלרם. בשעה 10:09 שיחה יוצאת מאזור נווה יעקב. **אין שיחה כלשהי מאזור ראס אלעמוד** אף לא באחד משני המכשירים שהיו בשימוש של הנאשם.

48. נוסף ונעיר, כי מטעמו של הנאשם דווקא הוגשה חוות דעתו של מומחה מז"פ שבדק את הרכב לאחר שנמצא (נ/5). ברכב לא נמצאו סימני פריצה כלשהם וכמו כן לא נמצאו זיופים במספרי השלדה. המפתח שנמצא עם הרכב מניע את הרכב ופותח את הדלתות. חוות דעת זו עומדת בסתירה לטענת הנאשם לפיה הרכב נגנב ובוודאי שלא נפרץ, אלא מאן דהוא פתח את הרכב ונהג בו, תוך שהוא משתמש במפתח שנראה מקורי ונושא את סמל יצרן הרכב.

אי העדת אחיו של הנאשם

49. אחיו של הנאשם, אמיר היה ברשימת עדי התביעה. כבר בתחילת הדיון הודיע בא כוח המאשימה שהתביעה מוותרת על עדותו. גם הנאשם בחר שלא לזמנו לעדות. עמדת הנאשם הייתה שאם אחיו נהג ברכב, הוא לא יבקש ממנו להעיד על כך בבית המשפט. התביעה הסבירה כי לא ראתה עוד צורך בהזמנת אמיר לאור גרסת הנאשם העולה מהודעותיו במשטרה. הנאשם בחר למסור בהודעותיו כי אמיר אינו נוהג ברכב ולא משתמש במכשיר הסלולארי של הנאשם. לפיכך סברה המאשימה, כי מכלול הראיות מצביע על כך שהנאשם הוא זה שנהג ברכב. הסבר זה מקובל עלי ולא ראיתי מקום לזקוף את ויתור המאשימה על עדותו של אמיר כפגיעה בראיות התביעה. לעומת זאת, היה זה ראוי שהנאשם יעיד את אחיו ויבקש שבמידה שאחיו יאמר דבר המפליל את עצמו, לא ניתן יהיה לפעול נגדו בהליכים פליליים. הנאשם בחר שלא לעשות כן. לאור זאת, מסקנתי היא כי בעניין אי העדתו של אמיר נותרו כפות המאזניים מאוונות. לא ראיתי מקום לזקוף עניין זה לחובת התביעה או הנאשם.

המסקנה היחידה המסתברת ממכלול הראיות

עמוד 11

50. סיכומו של דבר, מהראיות שהוצגו לפני עולה שרכבו של הנאשם נסע בכביש עמק הארזים וכי הניידת בה נהג השוטר בן עזרה פתחה אחרי הרכב במרדף. אין חולק, שמדובר ברכב השייך לנאשם. לנאשם ניתנו שתי הזדמנויות למסור הסבר. בפעם השניה הוצגה בפניו הטענה כי הטלפון הסלולארי שלו אוכן באזור המרדף. הנאשם הכחיש את המיוחס לו וטען שהוא זה שנוהג ברכב וכי הוא זה שמשתמש במכשיר הסלולארי. הנאשם לא העלה טענה שאחיו נהג ברכב, אלא טען שהרכב נגנב. כמו כן, הנאשם לא העלה טענה שלפיה היו ברשותו שני מכשירים סלולאריים ושני כרטיסי SIM כדי ליתן הסבר לעובדה שחרף טענתו כי ישן בביתו בזמן האירוע רכבו נע במקום אחר, מרוחק מביתו, ובאותה עת באזור נסיעת הרכב, אוכן מספר המנוי הסלולארי שלו. רק בשלב מאוחר יותר בנה הנאשם את הגרסה, שאף היא התפתחה במהלך עדותו, לפיה לעיתים אחיו נוהג ברכב וכי ברשותו שני מכשירים סלולאריים. בתחילה העיד הנאשם כי נהג להעביר את כרטיס ה-SIM ממכשיר אחד למשנהו, אך מיד לאחר מכן טען שלמעשה היו ברשותו שני כרטיסים, שאחד מהם שוכפל, כך שבכל מכשיר היה כרטיס SIM אחר.

51. עולה מהאמור, כי הנאשם לא הציג קו הגנה או הסבר ראוי מטעמו אותו ניתן לקבל כאפשרות מסתברת אחרת לעובדה העולה מהראיות שהובאו, היינו כי היה זה הנאשם שנהג ברכבו. לא ניתן לקבל את גרסת הנאשם כי אחיו נהג ברכב, גרסה כבושה, שעומדת בסתירה לעדות המהנדס אברהמי, ומעלה אפשרות בלתי סבירה, שלא נתמכה בעדות כלשהי כי כרטיס ה-SIM שוכפל במחנה פליטים כלשהו, מה גם שהיא עומדת בסתירה לגרסתו הראשונה של הנאשם כי רכבו נגנב.

52. חרף העובדה כי מדובר בראיות נסיבתיות, בחינתן על דרך ההיגיון והאלימינציה, מעלה מסקנה אחת ויחידה כי הנאשם הוא זה שביצע את העבירות המיוחסות לו. (ראה ע"פ חרמון נ. מדינת ישראל פ"ד מ"א (3) 617, בעמ' 620. וכן ע"פ 224/88 איזארלוב נ. מדינת ישראל פ"ד מ"ו (2) בעמ' 670 וכן דנ"פ 3391/95 סימון בן ארי נ. מדינת ישראל פ"ד נא (2) בעמ' 377 בעמ' 448).

53. משכך הם פני הדברים אני מרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום:

א. סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **"חוק העונשין"**).

ב. היזק בזדון, עבירה לפי סעיף 452 לחוק.

ג. מסירת ידיעות כוזבות, עבירה לפי סעיף 423 לחוק.

ד. נהיגה ללא פוליסת ביטוח תקפה, עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

ניתנה היום, ה' תשרי תשע"ה, 29 ספטמבר 2014, במעמד הנאשם ובא כוחו וב"כ המאשימה.

